

ÉVEK ÉS PERCEK

ÁCS KÁROLY

Ma séta közben megtorpantam
(hol is járhattam gondolatban?):
két lepke billegett az úton,
élet s halál közt feleúton.

Az egyik még csupa élet volt:
szárnya, potroha egyetlen csók.
Egyetlen láng. Boldogan szállna,
ha engedné elpilledt párja.

Az már alig élt. El-elbágyadt.
Csak elaludni érzett vágyat.
Tán korábban jött néhány perccel,
és most száz évvel előbb ment el . . .

Rád gondoltam. Hogy sűrögsz most is,
a vállad egész világot visz.
Újrakezdeni – neked semmi . . .
Jó lenne mindig veled lenni!

S eszembe jutott: te sem vagy már
az, aki nekem mindig voltál.
Bánkódtam minden évünkért, és
szívembe befészkelte a féltés.

Mért nem születnél harminchatban?
Akkor még nem is lennél hatvan . . .
S ötvenkettőben? Tizenhat se.
De akkor vajon rám akadsz-e

azon a forró, nyári esten?
Vagy csak véletlen éri testem
sikló tested áramütése,
és futsz tovább jövőd elébe?

Hány év is hátra? hány előre?
Bízzuk inkább a Teremtőre . . .
Lassíts kissé, s én majd követlek:
várjuk a következő percet.

Trusetal (Thüringia), 1995 augusztusa